

BUURMAN
HAMID STAL HET
HART VAN
NEDERLAND

'Ik kon niet geloven dat anderen dat geld voor mij overhadden'

In maart dit jaar was bakker Hamid Kariouh (49) het gesprek van de dag door zijn deelname aan het tv-programma *Mr. Frank Visser doet uitspraak*. Helemaal toen hij na een crowdfundingactie 22.000 euro afsloeg. Wie is de altijd goedlachse Hamid en hoe is het nu met hem? "Ik ben misschien maar een simpele man, maar ik heb geleerd dat je altijd anderen moet helpen."

"Het was op een koude winterdag in december 2013 toen ik samen met mijn vrouw Ouafaa (38) van Spanje naar Nederland verhuisde. Met een busje vol spullen kwamen we aan. Toevallig had het die dag net gesneeuwd. Ouafaa en ik wisten niet wat we zagen. In Girona, de Spaanse stad waar we vandaan kwamen, sneeuwde het nooit. In de winter was het daar gemiddeld dertien graden, dus een stuk warmer dan het koude Nederland waar we ons wilden gaan vestigen. Ook in Marokko was ik alleen maar warm weer gewend. Terwijl we in de kou onze spullen uitpakten, dacht ik echt: dit trek ik niet, ik moet terug. Maar we hadden alles al geregeld, dus zomaar weer vertrekken leek me niet verstandig."

Een betere toekomst

"Als jongvolwassene reisde ik al graag. Ik ben in 1972 geboren in Marokko en had rond mijn achttiende al het hele land doorgereisd, omdat ik graag nieuwe mensen wilde leren kennen. Daarna ging ik aan de slag als boekhouder. Best leuk werk, maar op mijn dertigste dacht ik: ik wil meer van de wereld zien. Ik was nog niet getrouwd, had nog geen kinderen, dus waarom niet? Daarom besloot ik in 2002 naar Frankrijk te reizen. Mijn oom en tante woonden in Trévoux, bij Lyon, met een toeristenvisum op zak verbleef ik een maand bij hen. Frankrijk was een aangenaam land. Het was diverser dan Marokko en ik ontmoette er veel mensen met verschillende culturen en tradities. Iets wat ik erg interessant vind,

want ik praat graag met mensen. Juist als iemand een andere afkomst heeft, kan ik veel leren van zo'n persoon. Ik vind niet dat we allemaal hetzelfde hoeven te denken. Zolang je respect hebt voor anderen's mening, kun je iets ook eens vanuit een andere invalshoek bekijken. Dit merkte →

**'TERWIJL WE
IN DE KOU EN SNEEUW
ONZE SPULLEN
UITPAKTEN, DACHT IK
ECHT: DIT TREK IK NIET,
IK MOET TERUG'**

ik bijvoorbeeld ook toen ik mijn goede vriend Faicel leerde kennen. Hij had een Algerijnse afkomst en was opgegroeid in Frankrijk, waardoor hij veel meer aan het snelle, westerse leven gewend was dan ik. We deelden ons geloof in Allah en Faicel leerde me hoe ik meer in mogelijkheden kon denken. Zo was er in Frankrijk meer werk te vinden dan in Marokko. Ook waren de kansen op een beter bestaan groter, want er waren veel meer sociale voorzieningen. Daarom besloot ik na het verlopen van mijn toeristenvisum in Frankrijk te blijven. Eigenlijk was het tegen de regels, maar ik maakte me niet echt zorgen. Ik had meerdere mensen leren kennen die ook illegaal in Frankrijk verbleven en in het

‘VAN IEMAND MET EEN ANDERE AFKOMST KAN IK VEEL LEREN. IK VIND DAT WE ECHT NIET ALLEMAAL HETZELFDE HOEVEN TE DENKEN’

dorp waar ik het eerste jaar bij mijn oom en tante woonde, wist iedereen dat ik geen officiële verblijfsvergunning had. Omdat ik niet het idee had dat iemand mij zou verlinken, bouwde ik een bestaan op. Het liefst ging ik als boekhouder aan de slag, maar doordat ik geen geldige verblijfsvergunning had, was dat helaas niet mogelijk. Daarom pakte ik al het werk aan dat ik zwart kon doen. Van schoonmaken tot brood bezorgen: ik deed het allemaal.”

Meer mogelijkheden

“Na drie jaar wilde ik me graag settelen. Ik was 33 jaar, klaar om te trouwen en een

gezin te stichten. Vrienden woonden in Spanje en zeiden dat het daar makkelijker was om een verblijfsvergunning te krijgen; binnen een klein jaar hadden zij het ook voor elkaar gekregen. Dat zette me aan het denken. Wat als ik ook naar Spanje zou gaan en eindelijk officieel staatsburger zou worden? Dan kon ik ook trouwen en beter werk zoeken. Enthousiast reed ik in 2005 met mijn auto naar Spanje. Daar woonde ik tijdelijk bij mijn vrienden, terwijl ik mijn verblijfsvergunning aanvraag. Binnen tien maanden had ik hem al. Het voelde zo goed. Opeens had ik veel meer mogelijkheden. Mijn vrouw Ouafaa woonde al in Spanje. Ik leerde haar via haar vader kennen in hetzelfde jaar dat ik naar Spanje kwam. Haar vader en ik waren lid van de moskeecommissie en hij vertelde dat hij nog een dochter had die niet was getrouwd. Ik had haar weleens gezien in de supermarkt waar ze werkte en wilde haar graag ontmoeten. Via haar vader kwamen we in contact en ik was meteen onder de indruk van haar lieve en mooie uitstraling. Voor mij was het direct duidelijk: met Ouafaa wilde ik trouwen. Gelukkig wilde zij dat ook met mij. Een jaar later trouwden we in Spanje. Het was een mooi feest en daarna gingen we samen een paar weken naar Marokko, waar ik Ouafaa aan mijn familie voorstelde. Sinds mijn vertrek naar Frankrijk was ik een paar keer kort terug geweest. Ik belde wel geregeld met mijn familie, maar het was natuurlijk veel fijner om echt weer even bij ze te zijn. Na onze bruiloft woonden mijn vrouw en ik nog zeven jaar in Spanje. Ik werkte daar als stratenmaker en pikte de taal snel op, mede doordat ik goed Frans spreek en de Spaanse taal daar best op lijkt. De grootste wens van Ouafaa en mij was het krijgen van een kindje. Helaas hebben we hier veel

moeite mee gehad. In de eerste acht jaar van ons huwelijk werd mijn vrouw maar niet zwanger. Een oorzaak hebben we nooit kunnen vinden. We hebben ons zowel in Spanje, Nederland en zelfs Marokko laten onderzoeken, maar het is altijd onduidelijk gebleven waarom het toen niet lukte. Natuurlijk was dat niet leuk, maar mijn vrouw en ik hadden honderd procent vertrouwen in Allah. Als een mooi gezin voor ons was weggelegd, kwam het vanzelf. En inderdaad: in 2015 werden we gezegend met de komst van onze zoon Houdayfa (6). In 2018 volgde nog een tweede zoon, Aboubakr (3). Ouafaa en ik waren echt dolgelukkig. We vonden het heerlijk eindelijk ouders te zijn.”

Moeite met de taal

“Ondertussen merkte ik dat er in Spanje steeds minder werk te vinden was. Iedereen had last van de crisis, dus het leek Ouafaa en mij beter om te emigreren naar een ander land. Doordat ik goed Frans spreek en daar altijd fijn had gewoond, stelde ik Frankrijk voor, maar Ouafaa gaf de voorkeur aan Nederland. Haar ouders en zus waren inmiddels hiernaartoe verhuisd en ze wilde graag bij hen in de buurt wonen. Daarom gingen we in 2013, met een busje vol spullen, naar Den Haag. Vanuit Spanje had ik al een woning via een particuliere verhuurder kunnen regelen. We konden er zo in, maar ons nieuwe leven in Nederland was wel even wennen. Niet alleen het koude weer viel rauw op ons dak, ook de Nederlandse taal was erg moeilijk voor ons. Het klonk heel anders dan het Frans en Spaans en we snaptten er weinig van. Vanuit de gemeente kregen we wel Nederlandse les, maar eigenlijk waren die paar uurtjes per week te weinig.

Omdat ik nog geen werk had, ging ik weer op zoek naar een baan. Het liefst wilde ik

‘Onze grootste wens was het krijgen van een kindje. HELAAS HEBBEN WE HIER VEEL MOEITE MEE GEHAD’

ergens werken waar ik door Nederlands te spreken met collega’s sneller de taal kon leren, maar jammer genoeg kreeg ik bij geen enkel Nederlands bedrijf een baan. Daarom ging ik uiteindelijk werken bij een Marokkaanse bakker, het bedrijf waar ik nog steeds werk. Met al mijn collega’s kan ik het goed vinden, maar het probleem is dat we onderling alleen maar Marokkaans spreken. Thuis doe ik dat ook met mijn vrouw, dus soms vind ik het jammer dat ik niet zo vaak Nederlands spreek. Ik kan me op zich prima verstaanbaar maken, maar ik zou het eigenlijk veel beter willen kunnen. Misschien dat ik daar ooit nog eens een extra taalcursus voor ga doen.”

Iedereen is familie

“Nu mijn vrouw en ik inmiddels al acht jaar in Nederland wonen, denk ik dat we goed zijn gewend. Oké, het weer en de taal waren lastig, maar ook daar hebben we allebei van leren houden. Ik vind Nederland een heel mooi land. Er leven zo veel verschillende culturen met elkaar samen. Hoewel wij thuis niks aan sinterklaas en kerst doen, vind ik het goed dat het bestaat. Ik houd van gezelligheid en geniet van de versierde winkelstraten in december. Wat voor ons erg belangrijk is, zijn de ramadan en het Suikerfeest. Dan komen we met veel familie en vrienden samen en vieren we aan het eind van de ramadan feest.

Hoewel ik zelf geen familie in Nederland heb, ben ik blij dat mijn schoonfamilie dichtbij woont. Familie is erg belangrijk voor mij, omdat zij de personen zijn die altijd voor je klaarstaan. Anderen helpen is ook iets wat ik aan mijn zoons leer. Zij zien mijn vrienden en onze burens ook als familie. Dan loop ik samen met hen door de buurt en zeggen ze tegen iedere buurman die we tegenkomen: ‘Dag oom!’ Ook onze onderbuurvrouw Hellen, met wie ik in het programma *Mr. Frank Visser doet uitspraak* te zien was, noemen ze ‘tante’. Dat vind ik zo mooi. Voor mij is het normaal dat mijn kinderen altijd vriendelijk zijn en respect hebben voor iedereen. Zo ben ik zelf ook opgevoed.

Dat onderbuurvrouw Hellen zo veel geluidsoverlast van ons had, vond ik heel erg vervelend voor haar. Ik begreep de uitspraak van mr. Frank Visser, dat ik mijn lami-naatvloer opnieuw moest isoleren, dus ook zeker. Het probleem was alleen dat ik er niet direct de financiële middelen voor had. Opnieuw een vloer isoleren kost een hoop geld en daar moest ik echt voor sparen. Dat 1800 mensen vervolgens in totaal 22.000 euro aan mij hadden gedoneerd, vond ik dus echt hartverwarmend. Ik kon niet geloven dat anderen dat voor mij overhadden. Doordat twee vloerspecialisten hadden aangeboden om me kosteloos te helpen, was het geld alleen niet meer nodig. Daarom heb ik de →

donaties vriendelijk afgeslagen, maar het bijzondere was dat niet iedereen dat kon begrijpen. Volgens Annet Verdult, de vrouw die de crowdfunding was begonnen, was het geld echt voor mij en mijn gezin. Als ik het niet voor mijn vloer kon gebruiken, dan misschien wel voor iets anders. Maar dat wilde ik niet. Het voelde gewoon niet goed om het geld aan te nemen. Ik heb een baan, een huis, een auto en een mooi gezin, dus waar had ik het voor nodig? Ik ben misschien maar een simpele man, maar vanuit de islam heb ik geleerd dat je altijd anderen moet helpen. Er zijn zo veel mensen die het hard nodig hebben, die bijvoorbeeld door de coronamaatregelen geen werk meer hebben. Zij kunnen die 22.000 euro veel beter gebruiken, dus daarom wilde ik graag dat het geld naar hen ging. Helaas kon het geld alleen naar mij worden overgemaakt. Omdat ik dat echt niet wilde, zijn alle donaties uiteindelijk weer teruggestort. Ik hoorde dat ze er wel vier dagen mee bezig zijn geweest.”

Bewonderenswaardig

“Doordat ik de donaties had geweigerd, kwam ik overal in het nieuws. Ik was al eens geïnterviewd door tv-maker Salaheddine, maar ook scholen en moskeeën wilden graag dat ik mijn verhaal kwam doen, omdat zij mij als een voorbeeld voor de islam zagen. Ze zeiden dat de meeste mensen altijd meer wilden – ook de mensen die zeggen dat ze moslim zijn, maar de regels van de islam eigenlijk niet naleven – en dat ze het heel bewonderenswaardig vonden hoe ik met alles was omgegaan. Erg aardig om te horen, maar voor mij is het helemaal niet zo bijzonder. De islam is een heel mooi en puur geloof waarbij je ervan uitgaat dat je op een goede manier met je medemens moet leven en werken. Geven en helpen is erg belangrijk, dus zo sta ik ook in het leven. Iedereen is welkom bij mij en ik zal

‘IK HEB EEN BAAN,
EEN HUIS, EEN AUTO
EN EEN MOOI GEZIN,
DUS WAAR HAD IK DAT
GELD VOOR NODIG?’

er altijd alles aan doen om iemand zo goed mogelijk te helpen.

Met Hellen heb ik gelukkig goed contact. Helaas is het probleem van de geluidsoverlast nog steeds niet opgelost. Nadat ik een nieuwe, extra dikke laminaatvloer had gekregen, inclusief de beste isolatie, hoorden Hellen en ik bij haar thuis nog steeds allerlei geluiden uit mijn woning. Ik snapte er niks van. De woningbouwvereniging heeft daarna nog de lege ruimte tussen Hellens plafond en mijn vloer geïsoleerd, maar ook dat heeft niet geholpen. Het

enige wat ik nog kan bedenken, is dat ik met mijn gezin ga verhuizen. Inmiddels ben ik al op zoek naar een nieuwe woning. Het is erg jammer, maar ik geloof in een goede afloop. Waar mijn gezin en ik ook zullen gaan wonen, we weten er vast en zeker weer ons eigen plekje van te maken. Uiteindelijk komt het altijd goed.” ■

HET VERHAAL VAN HAMID EN HELLEN

In maart 2021 was Hamid met zijn onderbuurvrouw Hellen te zien in *Mr. Frank Visser doet uitspraak*. Nadat Hellen klaagde over geluidsoverlast, die zou worden veroorzaakt door de spelende kinderen en de ouders, besliste mr. Frank Visser dat Hamid zijn laminaatvloer opnieuw moest laten isoleren. Het was een beslissing die bij veel tv-kijkers in het verkeerde keelgat schoot, want Hamid had op verzoek van Hellen net een dure én geluidsdichte vloer laten leggen. Het probleem zat ‘m duidelijk in de lege tussenlaag tussen Hellens plafond en Hamids vloer, maar daar wilde de woningbouwvereniging niks aan doen. Dus moest Hamid voor de kosten opdraaien, waar hij eigenlijk geen geld voor had. Via crowdfunding werd er binnen een paar dagen 22.000 euro voor hem opgehaald. Een flink bedrag dat Hamid vriendelijk afsloeg; anderen konden het geld beter gebruiken.